

L'emoció natural

En aquests temps d'adulteració digital de la imatge fílmica, ja sigui per afegir en un paisatge desèrtic un regiment de soldats romans o un espectacular mantell de cirrocúmulus, resulta reconfortant constatar que perviuen artesans de la imatge capaços de filmar la natura amb respecte, esperant sense presses aquell moment màgic i veraç capaç d'eriçar el pèl de l'operador i de l'espectador.

Antoni Martí, fundador de la productora bisbalenca VideoPlay, és un d'aquests realitzadors. Per constatar la força de les imatges que ha captat al llarg dels seus 25 anys de documentalista, només cal veure la seva darrera producció: *Paisatges observats*, que vol ser un compendi d'una aventura que va començar el 1984.

El documental sap esquivar el perill de fragmentació i desequilibri que suposa reunir escenes amb objectius i característiques molt diferents. El conjunt encomana una placidesa i una comunió amb la natura que t'embolcalla lentament. Davant dels teus ulls

Molta roba i poc sabó

L'atzar ha fet coincidir dos documentals de producció gironina i temàtica tèxtil amb plantejaments als antípodes: *501*, de Laia Fàbregas (directora de l'Acadèmia del Cinema Català), amb guió de Cristina Valentí, planta la càmera davant les desorientades operàries acomiadades de la Levi's de Bonmatí; *20% cotó 80% suor*, de Pep Caballé (maquetista d'aquesta revista) s'endinsa en l'origen de les desigualtats mundials i l'explotació a partir de la producció, transformació i comercialització del cotó. Mentre al primer li manca ambició, curiositat i profunditat, al segon segurament n'hi sobra. La visió conjunta dels dos documentals et fa adonar que segurament no es poden descriure els efectes d'un sistema de producció fabril sobre una colla de dones que fabriquen els texans de moda sense parlar d'explotació, de multinacionals, de paternalisme empresarial o de sindicats.

desfila el bestiar de la teva infància: salamandres, sargantanes, granotes, espiadimonis... I ja no et pots resistir a deixar-te arrossegar pels valsos que ballen els ocells, per reflex hipnòtic de l'aigua sobre les fulles, per les rogenques postes de sol de l'Empordà, per la força de les onades que esclaten sobre les roques.

Posats a trobar-hi algun defecte, potser hi ha un excés de veu en *off*, que sempre és manca de confiança en les pròpies imatges, sobretot quan en lloc de contextualitzar i informar, la narració s'embrancha en retòrica poètica. Alguns també agrairien la localització de cada escena, malgrat que alguns llocs són inconfusibles.

Les imatges denoten un bon operador que sap practicar la ciència més complexa, de dimensions gairebé morals: enquadrar l'escena i moure les panoràmiques a la velocitat justa per aturar-les al punt precís. Els sons –els grills, els ocells, l'aigua, el vent, les gotes de pluja– hi tenen un protagonisme excepcional.

Tant de bo m'equivoqui, però temo que aquesta crònica dels 25 anys de VideoPlay és també el cant del cigne d'una manera natural i sense additius d'entendre el documental

PER SABER-NE MÉS

RdGLINK Podeu consultar els continguts complementaris d'aquest article a www.revistadegirona.cat